

BABEL

J.P. O'Connell

HOTELUL
PORTOFINO

•

Traducere din limba engleză de
GABRIELA NEDELEA

NEMIRA

„Cum nu se poate mai bine“, își zise Bella, în vreme ce pregătea camerele pentru noii oaspeți. După o scurtă discuție cu Cecil, se hotărâse să le instaleze pe femeile din familia Drummond-Ward în apartamentul Epsom. Nu numai că avea vedere la mare, dar era și luminos și aerisit, cu paturi solide de mahon și avea tapetul acela floral delicat, care nu te copleșea.

Modelele prea încărcate sunt o greșeală. Ești tentat să te oprești, ca să privești; să te căznești să le descifrezi jocul de linii și forme. Însă uneori – în viață și, la fel, în cazul decorațiunilor – e mai bine să nu observi modelele deloc.

În orice caz, Bella n-avea vreme să zăbovească. Avea prea multe de făcut. Trecu prin încăpere, spre locul unde Francesco și Billy se chinuiau să întoarcă o saltea.

— Ești un flăcău voinic, îi spuse Bella lui Billy, care era roșu la față și găfâia. Mai încearcă o dată.

— Dar e-atât de grea, doamnă Ainsworth!

— Din cauza părului de cal, îi explică Bella. De-aceea e atât de confortabilă când dormi pe ea.

— Mai e și metal. Se simte.

— Acelea sunt arcurile, Billy.

Billy dădu din cap, nevenindu-i să creadă și, chiar în clipa aceea, intră repede în încăperea Paola, cu un teanc de cearșafuri scrobite, proaspăt călcate. Lenjeria de în fusesse cumpărată de la Londra, nici mai mult, nici mai puțin decât de la Heal, de pe Tottenham Court Road! E drept, magazinul britanic din Bordighera vindea lenjerii de pat, pe lângă bunuri de larg consum, cum ar fi Gordon's Gin și biscuiți Huntley&Palmer. Multe dintre familiile de străini cumpărau de acolo.

Însă Hotelul Portofino nu se mulțumea decât cu ce era mai bun.

Iar asta însemna bumbac fin, cu firul gros. Genul de cearșafuri care pâraiau când le luai de pe sfoara de rufe.

Odată salteaua întoarsă, Billy o zbughi afară, ca să-i dea o mână de ajutor mamei sale, la bucătărie. Paola se puse pe treabă și făcu patul, în vreme ce Francesco mută o vază cu stânjenei pe o masă mai puțin folosită.

Bellei îi plăcea să aprovizioneze ea însăși baia. La Hotelul Portofino, cele mai bune apartamente aveau propriile băi. Ea și Cecil investiseră în tehnologie de ultimă oră pentru apa caldă. În vremea aceea, oamenii se așteptau să poată face o baie fără să fie deranjați de servitorii care puneau lemne pe foc. Iar unele dintre sistemele vechi erau de-a dreptul periculoase. Toată lumea auzise de explozia boilerului de la Castle Brown. Niște bieți turiști

englezi îl opriseră la momentul nepotrivit și... ei bine, nici după trei luni nu terminaseră reparațiile.

Pășind ușor pe gresia lustruită, Bella puse un prosop alb curat lângă chiuvetă și o lumânare parfumată pe etajera de la cada imensă, cu picioare în formă de gheare. Foștii chiriași care stătuseră acolo până în aprilie – un cuplu mai în vârstă, îngrozitor de năzuos, din Guildford – se plânseseră de un miros neplăcut. Bella nu reușise să găsească nimic în neregulă. Însă nu voia să riște nicicum cu privire la familia Drummond-Ward.

Când a ieșit, Paula terminase de făcut patul și stătea alături, așteptând verdictul Bellei. Paola era o văduvă de război din sat. Avea ochii mari, negri, și părul ondulat, ca pana corbului, prins la spate, așa că i se revărsa lucitor la ceafă. Pe cât era de frumoasă, pe atât era de harnică. Însă Bella observase o schimbare în ultima vreme. O circumspecție nouă, combinată cu ceva primitiv, vădit. Greu de definit, dar dacă Paola ar fi fost bărbat, Bella ar fi zis că făcea pe grozavul.

Cuvertura nu mai trebuia decât un pic dichisită. Dându-se un pas îndărăt, Bella dădu din cap, mulțumită de treaba bună făcută de cameristă.

— *Eccellente*¹, zise ea zâmbind.

Surâse și Paola, evitând privirea pătrunzătoare a stăpânei sale.

De ce mi-oi face atâtea griji? își zise Bella. De ce n-oi fi mai relaxată?

¹ „Excelent“, în lb. italiană, în original (n. red.).

Rațional vorbind, știa că răspunsul era evident. Erau atât de multe în joc, vara aceasta! Nu numai reputația hotelului, dar și viitorul lui Lucian și – să recunoaștem, o cam dădea peste cap, dar n-avea de ales – căsătoria ei cu Cecil. Uneori, i se părea că ar fi atârnat de un fir de păr.

Măcar în ceea ce privește personalul era norocoasă. Betty, bucătăreasa, și fiul ei, Billy, lucraseră pentru ei și înainte, la Londra și în Yorkshire. Făceau parte din familie, iar Bella învățase să aibă încredere în ei, deși, Dumnezeu știe, bâjbâiau încă în această lume nouă, străină lor. Avea speranțe mari în ceea ce-o privea pe Constance – noua dădacă a lui Lottie, recomandată de Betty.

Spre deosebire de aceștia, Paola rămânea o necunoscută. O singură oră petrecută cu ea o făcuse pe Bella să se îndoiască de cunoștințele ei de italiană. Își dorea, totuși, atât de mult să învețe această limbă!

Încă de tânără, Bella fusese obsedată de Italia. La internat, își atârname lângă pat picturi italiene celebre, înfuriindu-se tăcut când călugărițele de acolo i-au cerut să dea jos *Nașterea lui Venus* a lui Botticelli, pe motiv că era obscenă. Pentru Bella, Italia însemna adevăr, frumusețe și bunătate. Era un far călăuzitor pe un promontoriu, iradiind raze de lumină mediteraneană pură, care străpungeau ca niște săgeți mohoreala londoneză umedă și năpădită de smog.

Și lui Cecil îi plăcea Italia. Cel puțin așa zicea. Dar a fost ideea Bellei să-și petreacă luna de miere la Portofino.

Oftă la amintirea acelor zile lipsite de griji. Ce ciudat era că fiica pe care o concepuseră în vacanța aceea era acum văduvă, iar fiul lor – un veteran rănit în războiul cel mai rău

de care-și amintea lumea. La fel de ciudat era și faptul că acum, în 1926, împlinise deja patruzeci și opt de ani.

Anii trecuseră ca vântul.

Și mai pierduse un lucru, desigur. Dar îl respingea, cât putea de tare. Dacă și-ar fi permis să se agațe de el, nu s-ar mai fi gândit niciodată la altceva.

Lucrul cu care se lupta *cu adevărat* era faptul – și chiar era un fapt – că ea și Cecil fuseseră cândva tineri și îndrăgostiți: își petreceau nopțile blânde, stăruitoare, cu ochii ațintiți la apa scânteietoare, după care înotau goi în golf, la Paraggi, în timp ce soarele răsărea pe crestele munților.

În acea primă călătorie la Portofino se sărutaseră înflăcărat în lumina tăcută a lunii, pe străzile dosnice, și simțise izbucnindu-i pe limbă o învălmășeală de gusturi și de senzații noi – de sărat, de prosciuto greu de mestecat și de smochine.

În vreme ce Cecil juca tenis la hotel, Bella își lua un răgaz și cutreiera potecile străvechi, unde nu se putea merge decât cu asinii, sus, până la fermele de pe dealuri și la crângurile cu măslini. Se uita prin porțile ferecate la grădinile iradiind de flori și se întreba cine-o fi locuit acolo – și dacă avea să-i fie dat vreodată și ei să trăiască în locul acela. Le urmărea cu privirea pe femeile care croșetau dantelă în piața orașelului, apoi se sprijinea de pietrele calde bând ceva, în timp ce șopârlele i se cățarau pe picioarele goale.

Bineînțeles, era o altă epocă, mai formalistă, când o femeie singură stârnea exclamații și ridicări din sprânceană. Dar Bella nu s-a lăsat intimidată. Și de ce s-o fi făcut?

Era Noua Femeie, ca acelea despre care citise în romane, și întrevedea o nouă realitate.

Într-o zi, ademenită de fațada cu dungi, urcase până la biserica San Martino, sus, deasupra portului. Nu mai era nimeni acolo, în afară de ea și de o bătrână în negru, cu un șal croșetat pe cap. În timp ce savura mireasma de tămâie, și-a cufundat degetele în apă și și-a făcut semnul crucii – nu era catolică, dar așa i s-a părut corect –, simțise că gestul ei formal implica și participare, iar asta o izbise ca fiind revelator și bun de păstrat în suflet pentru mai târziu.

Cât de mult își baza existența pe ritual și pe spectacol, mai ales acum, când conducea un hotel, jucând atât rolul directorului, cât și pe al hangiței. Era o prostie să numească tot ce făcea ea o vocație. Însă exista aici o dimensiune religioasă. Și se și pricepea la asta, era convinsă. Cu atât mai mult o durea reținerea inițială a lui Cecil.

— Să deschizi un hotel? În Portofino? Se aflau în salonul lor din casa înaltă și îngustă din Kensington, în vreme ce Cecil își umplea paharul cu whisky. De ce naiba ne-am dori așa ceva?

Știa exact cum s-o pună la punct. De data aceasta însă, ea a refuzat să se supună.

— Ar fi o aventură, a zis ea cu însuflețire. Un nou început. O cale să uităm de război și de toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a provocat familiei noastre.

— Să ții un hotel e o muncă de catâr. Gândește-te cu câte lucruri absurde o să ai de-a face. Să cumperi scaunele potrivite pentru terasă. Să organizezi excursii de-o zi la muzeu. Totul e atât de...

— Burghez? Convențional?

— Păi, da. Ca să nu mai zicem de... (Cecil își țuguiase buzele, de parcă încerca să găsească *le mot juste*¹) prozaic. Ceea ce-ar fi în regulă, numai că tu, Bellakins, tu nu ești niciodată prozaică. De-aia m-am căsătorit cu tine. Mă rog, e unul dintre motive. Se scufundase oftând în fotoliul său preferat: În plus, e-atâta competiție în zilele noastre. Asta dacă sperî să atragi o clasă mai acătării de turiști.

Nu putea să nege asta. Vedea an de an migrația bogătanilor britanici către locuri mai însorite, unde rămâneau până trecea iarna. Unii pariau pe Cannes, alții preferau Insula Lido din Veneția sau beneficiile unei stațiuni balneare ca Baden-Baden. Biarritz se transforma într-un adevărat sanctuar, când canicula de pe Riviera franceză devenea insuportabilă.

În schimb, Riviera italiană era relativ necunoscută. Exista o colonie britanică acolo, desigur – dar pe unde nu era câte una? –, iar hotelurile mai mari aveau chiar și terenuri de tenis și piscine. Însă nu era piața pe care spera Bella s-o cucerească.

— Îl văd ca pe un hotel de vară, a zis ea. Nu un refugiu pentru scursura societății.

Cecil mimă lipsa de aer.

— Măi, măi să fie! Snobismul pe invers nu e niciodată atrăgător.

— Nu sunt snoabă, nici pe invers, nici pe cinstite. Bella încercase să-și înăbușe furia pe care o simțea în glas. Nu vreau decât să atragă oameni interesanți. Oameni cu care aș putea să stau de vorbă.

¹ „Expresia corectă“, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Cum ar fi artiștii.

— Da.

— Și scriitorii.

— Sper.

— Oameni cu *opinii radicale*.

Tonul zeflemitor al lui Cecil era evident.

— Nu neapărat.

— Oameni care să nu fie distinși, ca mine.

La asta, Bella își pierduse răbdarea.

— Nu fi ridicol!

— Sau săraci, ca mine. E corect dacă mă gândesc că tatăl tău va plăti pentru această aventură?

— Va fi fericit să ne ajute, sunt sigură.

Cecil ridică batjocoritor paharul.

— Atunci, să ținem un toast pentru majestatea sa mărinimoasă!

Bella se deprinsese de-a lungul anilor să ignore sarcasmul lui Cecil, dându-și seama că nu era decât o manifestare a nesiguranței lui. Asta o vlăguise. Însă acum încercase din răspuț să îl implice și pe el, încurajându-l să caute anunțuri cu proprietăți de vânzare în ziare și reviste, în vreme ce ea răsfoia broșurile agențiilor de turism. În felul acesta, avea să simtă că făcea și el parte din plan. Pe lângă asta, era surprinzător de priceput – chiar inventiv – când își punea mintea la contribuție.

Nu de case ducea Riviera lipsă. Însă nimic din ceea ce era prin broșuri nu li s-a părut tocmai potrivit. Proprietățile erau ori prea mari, ori prea mici, ori se aflau în stațiuni bine-cunoscute, foarte dezvoltate, de la Santa Margherita

și Rapallo, când Bellei îi rămăsese inima la Portofino, care era ceva mai intim.

Au căutat vreme de mai multe luni și au fost pe punctul de a renunța, când, într-o seară de iarnă, Cecil și-a scos nonșalant de sub braț ziarul *Times* din ziua aceea, atrăgându-i atenția asupra unui anunț pe care îl încercuise cu cerneala lui preferată, de culoarea vinului:

Vilă istorică din Portofino, plasată într-un decor încântător, cu vedere spre mare. Aproape de oraș și de plajă. Excelentă pentru o pensiune. Numai solicitări serioase, la: Grosvenor Square, nr. 12, Mayfair.

Peste trei zile erau în Italia, tremurând de emoție, dar plini de neliniști că, după atâta efort – călătoria fusese un coșmar, cu rău de mare și cu legături pierdute –, casa s-ar fi putut să fie o dezamăgire sau să nu arate chiar atât de bine ca în fotografiile pe care proprietarul, un victorian mirosind a pudră de talc, li le arătase la o ceașcă de ceai.

O alee cu pietriș străjuită de palmieri îi condusesse spre o vilă mare, galben pal, cu un turn solid ca o fermă din secolul al XV-lea. În stilul clasic din Toscana, ceea ce era ciudat, însă frumoasă – atât de frumoasă! Bella se simți năpădită de ușurare ca de un opiaceu. N-avea să uite niciodată liniștea profundă care i-a cuprins în clipa în care ușa de stejar s-a dat la o parte și s-au trezit pentru prima oară în holul răcoros, de marmură.

— *Vi piacera, vedrete*, insistase agentul. „O să vă placă.“
Și uite-i acum, aici!

De pe coridor, Bella auzi deschizându-se o ușă și un bărbat dregându-și glasul. Prietenul lui Lucian, Nish; de la Anish. E deja de câteva săptămâni aici, o persoană plăcută, studiosă, care, fără nicio îndoială, îi salvase viața lui Lucian, după război.

Însă pe când Bella cobora scările, năvăli alt zgomot – glasuri feminine crescând în intensitate, furioase sau cel puțin consternate. Alice țâșni din bucătărie, izbindu-se, aproape, de mama ei, la picioarele scărilor. Părea agitată.

— E Betty, țipă ea. Are o criză de-ale ei. Mă poți ajuta s-o potolesc?

Cele două femei se îndreptară spre bucătărie, unde ne-numărate cratițe din cupru scânteiau în lumina soarelui care se revărsa prin ușa deschisă, spre curte. Mirosul de pâine coaptă o înnebuni pe Bella. Furată de gânduri, uitase să ia micul-dejun în dimineața aceea.

Betty stătea lângă mașina de gătit, cu chipul ei rumen schimonosit într-o grimasă. Bella se duse spre ea și-i vorbi.

— Ce e, Betty? Ce s-a-ntâmpat?

— Nimic, doamnă Ainsworth. Mă descurc eu cumva.

— Cum adică?

Fără să se întoarcă, Betty făcu un gest spre un ciolan de vacă ce zăcea pe masa dindărătul ei.

— Nu seamănă cu niciun fel de carne de vită pe care am gătit-o eu până acum.

— Dar e sigur vită?

Bella îi făcu semn lui Alice să se apropie. Se uitară amândouă la ciolan.

— O, da, e vită. Vită *italienească*.

— Și care-i problema cu vita *italienească*?

— N-are niciun pic de grăsime, observă sec Betty.

Alice zise timid:

— Și asta... e de rău?

Betty se holbă de parcă Alice era o proastă.

— N-o să am niciun pic de grăsime! Pentru budincile mele! Sau pentru cartofi! Și, dacă tot veni vorba, n-ați mai văzut așa ceva.

Alese un cartof din tigaie și îl ținu între două degete.

— Niște gloanțe mărunte de ceară. Nici nu seamănă cu niște cartofi.

— Sunt sigură c-ai s-o scoți la capăt minunat, zise Alice. Tu te descurci mereu.

— Am să-mi dau toată silința, doamnă Mays-Smith.

Alice o șterse de-acolo, lăsând-o pe Bella singură cu Betty. Nu era pentru prima dată când o uimea s-o vadă pe bătrână atât de copleșită și o trecu un fior de vinovăție. Nu fusese ușor s-o convingă pe Betty să se dezrădăci-neze din Londra ca să-i urmeze pe soții Ainsworth în Italia, mai ales că doar cu câțiva ani în urmă se mutaseră din Yorkshire. Nu numai că Betty nu mai fusese în altă țară vreodată, dar pentru ea Londra era și acum periculos de străină.

Mutarea aceasta era aventura cea mai mare, cea mai îndrăzneată din viața ei, iar Bella nu contenise s-o laude pentru asta. Dar se temea câteodată că încurajările ei deveneau o formă de coerciție. Iar ea nu voia asta. Voise să fie draguță mereu, mai ales față de cineva ca Betty.

La fel ca mulți alții, Betty nu-și revenise încă după război. Își pierduse doi fii pe Frontul de Vest. Doi fii! Îl mai avea încă pe Billy, bineînțeles – dar cum s-o simți

de fiecare dată când dă cu ochii de Lucian? Trebuie să fie ca un ghimpe în talpă, zi de zi.

Cel mai greu a fost să-i explice farmecul Italiei, care pentru Bella era de la sine înțeles. A recurs la câteva cărți poștale pe care le avea din timpul lunii ei de miere și i le-a arătat lui Betty. Colorate de mână, amintindu-i de soare și de fericire. Strategia a părut să funcționeze – s-o liniștească pe Betty, convingând-o că Italia era un loc sigur, civilizată, potrivit pentru ea și pentru fiul ei orfan de tată, în ciuda unor știri care spuneau contrariul.

— Ce-o să facem cu mâncarea? întrebuse Betty, bănuitoare peste măsură.

Bella scosese o carte din poșetă. Betty își șterse mâna dolofană de cârpa verde și moale, după care mijise ochii și citise titlul: *Știința culinară și arta de a mânca bine*, de Pellegrino Artusi.

— Asta o să-ți spună tot ce trebuie să știi, a zis Bella. Nimeni nu scrie mai bine despre mâncarea italiană decât omul acesta.

Betty zâmbi. Era, pe bună dreptate, mândră de faptul că știa să citească.

— Am s-o citesc chiar în seara aceasta.

La început, strădaniile lui Betty nu s-au ridicat la înălțimea realizărilor ei culinare. Notabilă fusese încercarea ei absolut nereușită de a prepara o supă *minestrone*.

— Ce naiba e asta? întrebuse Cecil, amestecând legumele fleșcăite.

Bella gustase supa cu grijă. Gustul ei iute o luase pe neașteptate și își înăbușise tusea cu un șervețel.